

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р 48/2020
11.03.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у правној ствари тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из .., ДД из ..., ЋЋ из ..., ЕЕ из ... и ЖЖ из ..., чији је заједнички пуномоћник Будимир Дринчић, адвокат из ..., против тужене Општине Кула, коју заступа Општинско правобранилаштво општине Кула, ради накнаде материјалне штете, одлучујући о захтеву Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули за одређивање другог стварно надлежног суда за поступање у овој правној ствари, у седници одржаној 11.03.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ захтев Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули за одређивање другог стварно надлежног суда за поступање у овој правној ствари.

Образложење

Тужиоци АА, ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЋЋ, ЕЕ и ЖЖ поднели су Вишем суду у Сомбору тужбу против тужене Општине Кула, ради накнаде материјалне штете. Виши суд у Сомбору се решењем П 35/19 од 26.08.2019. године огласио стварно ненадлежним за поступање у овој правној ствари и по правноснажности решења предмет уступио Основном суду у Врбасу, као стварно и месно надлежном суду.

Основни суд у Врбасу, Судска јединица у Кули, решењем П 1138/2019 од 28.01.2020. године прихватио је предлог тужилаца па је Врховном касационом суду поднео захтев да се у парници по тужби тужилаца против тужене одреди други стварно надлежан суд за поступање, наводећи у образложењу да су тужиоци запослени у Спортском савезу ..., као индиректном кориснику буџета, да настоје да добију обештећење од јединице локалне самоуправе, да је супруг председника Основног суда у ... запослен у ЈКП „...“ ... који се финансира из буџета тужене Општине Кула, те да постоје оправдани разлози да се одреди други стварно надлежан суд за поступање у овој правној ствари.

Одлучујући о захтеву суда за одређивање другог стварно надлежног суда, на основу члана 62. став 7. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14 и 87/18), Врховни касациони суд је нашао да захтев није основан.

Наиме, према одредби члана 62. Закона о парничном поступку, највиши суд одређене врсте у Републици Србији може на предлог странке или надлежног

суда одредити да у поједином предмету поступа други стварно надлежан суд са његовог подручја, ако је очигледно да ће се тако лакше спровести поступак или ако за то постоје други важни разлози.

Дакле, на основу ове одредбе може бити одређено поступање другог суда, али који је стварно надлежан за поступање у предмету, под условом да суд који је по закону месно надлежан, није у могућности да поступа у конкретном предмету (нужна делегација) или ако његово поступање није сврсисходно (сврсисходна делегација).

По налажењу Врховног касационог суда у овој правној ствари нису испуњени услови из члана 62. ЗПП, за одређивање другог стварно надлежног суда за поступање у овој правној ствари, јер разлози изнети у захтеву не указују да је очигледно да ће се поступак лакше спровести пред другим стварно надлежним судом, нити указују да постоје други оправдани разлози за одређивање надлежности другог стварно надлежног суда, због чега је и одлучено као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић